

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 φροντισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική 'Ιδὲν Τουργκένιεφ, (συνέχεια),
 μετάφρ. **B. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Δ. Δουμά,
 (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΕΥΣ 'Ισπανι-
 κὸν ἀνέκδοτον.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτῆς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
 'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἀπέσπασε τὸν
 κοῦφόν της.

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἀνθρωπὸν νυμφευμένον!
 ! τὸν ἀγαπᾷ.

— Μοὶ εἶπεν... ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἐλίζα.

— Τί σοῦ εἶπεν αὐτὸς ὁ ὠραίος κύριος;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπέ-
 ζενεν.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐποίησε τὸ σημεῖον
 τοῦ σταυροῦ.

— Ὁ Θεὸς νὰ λάβῃ τὴν ψυχὴν της,
 ἐπιθύρῃσεν. Ἦτο κακὴ γυναῖκα, ἀλλ' ἂς

μὴ εἴπωμεν τίποτε κακόν. Ἔτσι λοιπὸν
 εἶναι χῆρος. Ἄς εἶναι, βλέπω ὅτι εἶναι

κακὸς νὰ πράξῃ τὰ πάντα. Ἀπέθανε τὴν
 γυναῖκά του καὶ τοῦ χρειάζεται τώρα

ἄλλη, ὁ ἅγιος Ὁνούφριος. Εἰξεύρεις, φιλ-
 τάτη μου, ὅτι ὅταν ἤμην νέα τοιαύτη

διαγωγὴ ἐπληρώνετο ἀκριβᾶ; Μὴ θυμώ-
 νης ἐναντίον μου, τέκνον μου. Μόνον οἱ

ἡλίθιοι θυμῶνουν διὰ τὴν ἀλήθειαν. Σή-
 μερον ἠρνήθην εἰς αὐτὸν τὴν θύραν μου.

Τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ συγχωρήσω
 ποτὲ ὅ,τι ἔκαμε. Τήραξ' ἐκεῖ, εἶναι χῆ-

ρος! Δός μοι λοιπὸν ὕδωρ... Ἐπειδὴ δὲ
 ἐδίωξες τὸν Πάνχιν, σὲ ἐκτιμῶ περισσό-

τερον. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ
 ὀμιλῇς τὴν νύκτα μ' ἐκείνον! Μὴ ἐπιχει-

ρήσης νὰ μὲ ἀφοπλίσης, δὲν θὰ ἐπιτύχῃς,
 διότι δὲν γνωρίζω μόνον νὰ χαδεύω, ἀλλὰ

καὶ νὰ δάκνω! Τήραξ' ἐκεῖ, εἶναι χῆρος!
 Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐξήλθεν, ἡ δὲ

Ἐλίζα καθήσασα εἰς τινὰ γωνίαν ἤρξατο
 νὰ κλαίῃ. Ἡ ψυχὴ της ἦτο ἐμπλεὺς πι-

κρίας· δὲν ἦτο ἀξία τόσον μεγάλης ταπει-
 νώσεως. Δι' αὐτήν, ὁ ἔρως δὲν προηγέλ-

ετο ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Ἀπὸ τῆς ἐσπέ-
 ρας τῆς προτεραίας δευτέραν φορὰν ἔκλαιε.

Τὸ νέον τοῦτο αἰσθημα μολὶς ἐβλάστησεν
 εἰς τὴν καρδίαν της καὶ ἤδη τὸ ἐπλήρω-

νεν ἀκριβᾶ. Ξένον βλέμμα εἶδε τὸ ἀπό-
 κρυφον τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου της. Ἦσχύ-

νετο, ἔπασχε πικρῶς, ἀλλὰ δὲν εἶχεν
 οὔτε ἀμφιβολίαν, οὔτε φόβον, ὁ δὲ Λα-

βρέτσκις ἐγένετο προσφιλέστερος αὐτῇ.

Ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαφορῶν
 σκέψεων της εἶχε πολλοὺς δισταγμοὺς

καὶ δὲν ἐνόει ἑαυτήν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν
 νυκτερινὴν συνέντευξιν, μετὰ τὸ φίλημα

ἐκεῖνο, δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ,
 ᾔσθάνετο ὅτι ἡγάπα καὶ ἤρξατο ν' ἀγαπᾷ

σοβαρῶς· παρεδόθη εἰς τὸν ἔρωτά της δι'
 ἅπαντα τὸν βίον της καὶ δι' ὅλης τῆς ἰ-

σχύος αὐτῆς. Δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τὰς ἀ-
 πειλάς, διότι ᾔσθάνετο ὅτι οὐδεμίαν βίαν

ἠδύνατο νὰ συντρίψῃ τοὺς δεσμοὺς οὓς ἐ-
 σχηματίσεν.

ΛΗ'

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα πολὺ ἐταράχθη
 ὅταν τῇ ἀνήγγειλον τὴν ἐπίσκεψιν τῆς

κυρίας Λαβρέτσκις. Ἦγνόνει μάλιστα ἂν
 ἔπρεπε νὰ τὴν δεχθῇ, διότι ἐφοβεῖτο μὴ

προσβάλῃ τὸν Θεόδωρον Ἰβάνοβιτς. Ἀλλ'
 ἐπὶ τέλους ἡ περιεργία ὑπερίσχυσε.

— Τὸ κατὰ κάτω τῆς γραφῆς, ἐσκέ-
 ψατο, εἶναι συγγενὴς μου.

Καὶ βυθισθεῖσα ἐντὸς τοῦ μεγάλου αὐ-
 τῆς θρονίου εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρετὴν νὰ τὴν

εἰσαγάγῃ. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεώ-
 χθη καὶ ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐπλησίασε

ταύτην διὰ ταχέος καὶ ἐλαφροῦ βήματος,
 χωρὶς δὲ νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ ἐγερθῇ τοῦ

θρονίου της, ὑπεκλίθη ἐδαφιαίως σχεδόν.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, θεῖά μου,
 εἶπε ῥωσιστὶ δι' ἡδείας καὶ συγκεκινημέ-

νης φωνῆς. Δὲν ἤλπιζα τοιαύτην ἐπιεί-
 κειαν. Εἴσθε ἀγαθὴ ὡς ἄγγελος.

Ἀέγουσα ταῦτα ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα
 ἐδράξατο αἰφνιδίως τῆς χειρὸς τῆς Μα-

ρίας Δημητρίεβνας καὶ σφίγγουσα ταύτην
 διὰ τῶν ὑπὸ χειροκτίων περιβαλλομένων

χειρῶν της τὴν ἔφερε εἰς τὰ ῥόδινα χεῖλη
 της. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐντελῶς τὰ

ἔχασεν ἰδοῦσα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τό-
 σον ὠραίαν καὶ τόσον κομψὴν γυναῖκα. Ἦ-

γνόνει πλέον τί νὰ πράξῃ· ἤθελε ν' ἀποσύ-
 ρῃ τὴν χεῖρά της, ἤθελε νὰ τῇ εἴπῃ νὰ κα-

θήσῃ, ἤθελε νὰ τῇ ἀποτείνῃ τέλος εὐμενῆ
 τινὰ λόγον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγερθεῖσα ἤσπα-

σθη ταύτην ἐπὶ τοῦ λείου καὶ εὐδιαχρόνως
 μετώπου της. Ἡ κυρία Λαβρέτσκις ἐφαι-

δρύνθη ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ ἐκεῖνον.

— Καλημέρα, καλημέρα, εἶπεν ἡ Μα-
 ρία Δημητρίεβνα Βέβαια, δὲν ἐπερίμενα...

δὲν ἐπίστευα... τέλος, χαίρω διότι σὲ
 βλέπω. Ἐννοεῖς... δὲν δύναμαι νὰ γείνω

κριτὴς μεταξύ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς...

— Ὁ σύζυγός μου κατὰ πάντα ἔχει
 δίκαιον, διέκοψεν ἡ Βαρβάρα. Μόνη ἐγὼ

εἰμαι ἔνοχος.

— Πολὺ ἀξιεπαῖνα εἶναι αὐτὰ τὰ αἰ-
 σθήματα, φιλτάτη μου ἀνεψιᾶ, εἶπεν ἡ

Μαρία Δημητρίεβνα, πολὺ ἀξιεπαῖνα...
 Ἦλθες πρὸ πολλοῦ; τὸν εἶδες; Ἀλλὰ κά-

θησε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ.

— Χθὲς ἦλθον, ἀπεκρίθη ἡ Βαρβάρα
 καθήσασα ταπεινῶς εἰς τὸ ἄκρον ἔδρας

τινός. Εἶδον τὸν σύζυγόν μου καὶ τῷ ὠ-
 μίλησα.

— Ἀ! τῷ ὠμίλησες. Λοιπὸν, τί σὲ
 εἶπεν;

— Ἐφοβούμην μὴ ἡ τόσον ἀπρόοπτος
 ἀφίξις μου τὸν ἐξοργίσῃ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀ-

πώθησε... δηλὰ δὴ... δὲν μὲ...

— Ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα,
 εἶναι ἀπότομος ὀλίγον, ἀλλ' ἔχει ἀγαθὴν

καρδίαν...

— Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς δὲν μ' ἐ-
 συγχώρησε. Δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀκούσῃ...

ἀλλ' ἔσχε τὴν καλὸσύνην νὰ μοὶ ὀρίσῃ τὸ
 Λαβρίκη ὡς κατοικίαν.

— Ἀ! ἀλήθεια, ὠραία κατοικία εἶναι.

— Ἀπὸ αὐριοῦν θὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ,
 διὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν θέλησίν του.

Ἀλλὰ πρὸ παντός ἐθεώρησα καθήκον μου
 νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Σὲ εὐγνωμονῶ πολὺ, φιλτάτη μου,
 οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῇ κανεὶς τοὺς

συγγενεῖς του. Εἰξεύρεις ὅτι ἐκπλήττομαι
 διότι ὀμιλεῖς ἀκόμη τόσον καλὰ τὰ ῥωσι-

κά! Περίεργον.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἀνεστέναζεν.

— Ἐμεῖνα πάρα πολὺν καιρὸν εἰς τὸ
 ἐξωτερικόν, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἡ καρδιά

μου, πιστεύσατε, ἔμεινε πάντοτε ῥωσική,
 καὶ δὲν ἐλησμόνησα τὴν πατρίδα μου.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ! Αὐτὸ ἀξίζει
 καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο... Ἐκτὸς τού-

του, πιστεύσον τὴν πολλὴν πείραν μου, ἡ
 πατρίς πρὸ παντός ἄλλου... Ἀ! τί ὠ-

ραῖον μικρὸν μανδῦαν 'πού φορεῖς! Δεῖξέ
 μοί τον, παρακαλῶ.

— Σὰς ἀρέσκει ;

Καὶ ἡ Βαρβάρα ἐξέβαλε τοῦτον ἐσπευμένως ἀπὸ τῶν ὤμων της.

— Εἶναι ἀπλούστατος, ἀπὸ μιᾶς γαλίδος ῥαπτρίας.

— Πῶς φαίνεται ! Τὶ ὥρατος 'ποῦ εἶναι καὶ τί κομψός ! Εἶμαι βεβασία ὅτι ἔφερες μαζί σου πολλὰ θαυμάσια πράγματα. Πῶς ἤθελα νὰ τὰ ἴδω !

— Ὅλα τὰ φορέματά μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, φιλότατη μου θεία. Ἄν θέλετε εἰμπαρὼ νὰ δεῖξω διάφορα νέα πράγματα εἰς τὴν θαλαμηπόλόν σας. Ἡ ἰδική μου εἶναι ἐκ Παρισίων καὶ ἐργάζεται πολὺ καλὰ.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, ἀγαπητὴ μου, ἀλλὰ θέλω νὰ εἶμαι διακριτικὴ.

— Διακριτικὴ !... ἐπανελάβε δι' ἐπιπληκτικὸν τόνου ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα. Θέλετε νὰ με καταστήσετε εὐτυχὴ ; Κάμετέ με ὅπως θέλετε.

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐφαιδρύνθη.

— Εἶσαι χαριστάτη, τῇ εἶπεν. Ἀλλὰ διατί λοιπὸν δὲν ἐκβάλλεις τὰ χειρόκτιά σου καὶ τὸν πῖλόν σου ;

— Πῶς ! ἐπιτρέπετε ; ... εἶπεν ἐκείνη συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

— Βεβασίως, θὰ φάγῃς μαζί μας, ἐλπίζω ... θὰ ... θὰ σὲ γνωρίσω με τὴν θυγατέρα μου ...

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα εἶπε ταῦτα ταραχθεῖσα ὀλίγον ... Ἀλλ' εἶτα ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της καὶ προσέθηκεν :

— Ἡ κόρη μου δὲν εἶναι πολὺ καλὰ σήμερον καὶ θὰ τὴν συγχωρήσῃς.

— ὦ ! θεία μου, πόσον εἶσθε καλὴ ! ἀνέκραξεν ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα φέρασα τὸ ῥινόμακτρόν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὁ νεκρὸς κοζάκος ἀνήγγειλε τὸν κ. Γεδεωνόφσκην. Ὁ γέρον φλύαρος εἰσῆλθε μειδιών καὶ χαιρετῶν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα τὸν παρουσίασεν εἰς τὴν κυρίαν Λαβρέτσκη. Κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνος ἐστενοχωρήθη πολὺ, ἀλλ' ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἔλαβεν ἀπέναντί του φιλαρέσκους τρόπους πλήρεις σεβασμοῦ, οἵτινες τὸν ἔκαμον νὰ ἐρυθριάσῃ μέχρι τῶν ὤτων. Τότε αἱ φλυαρίαι καὶ αἱ φιλοφρονήσεις ἐγένοντο ἄφθονοι. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἤκουε τοῦτου συγκαταρούσα τὸ μειδίαμά της καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν. Ὁμίλησε μετριοφρόνως περὶ τῶν Παρισίων, περὶ τῶν εἰς Βάδεν ταξειδίων της, ἔκαμε δις ἢ τρίς τὴν Μαρίαν Δημητριάδνα νὰ γελάσῃ καὶ ἐκάστην φοράν ἐστέναζεν, ὥσει ἐπετίμα αὐτὴν διὰ τὴν παρακκίρον εὐθυμίαν της ! Ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ φέρῃ τὴν Ἄδαν, ἐκβαλοῦσα δὲ τὰ χειρόκτιά της, ἐδείκνυε διὰ τῶν λεπτῶν δακτύλων της ποῦ ἔφερον τῶρα τὸν ποδόγυρον εἰς τὰς ἐσθίας, τὰς ταινίας κλπ. κλπ. Ὑπεσχέθη νὰ φέρῃ φιλιδίων νέου μυρωδικοῦ *Εὐωδία Βικτωρίας* καλούμενον καὶ ἔχον ὡς παιδίον, ὅταν ἡ Μαρία Δημητριάδνα συγκατετέθη νὰ δεχθῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δῶρον. Ἐκλαυσεν ὀλίγον διηγούμενη τὸ εὐάρεστον αἰσθημα μεθ' οὗ ἤκουσε τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων

τῶν ῥωσικῶν ἐκκλησιῶν ! Τὴν συνεκίνησε μέχρι βάθους καρδίας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Ἐλίζα εἰσῆλθεν.

Ἀπὸ τῆς πρωίας, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν παγωμένη ἐκ φρίκης ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λαβρέτσκη, ἡ Ἐλίζα προητομαζέτο διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην προησθάνετο ὅτι ὤφειλε νὰ τὴν ἴδῃ ἀπεφασίσει νὰ μὴ τὴν ἀποφύγῃ, ἵνα τιμωρήσῃ τὰς ἐγκληματικὰς ἐλπίδας της, ὡς ἀπεκάλεϊ ταύτας. Ἐνόει ὅτι ὁ βίος της συνεστρίβη ἐντὸς δύο ὥρων τὰ χαρακτηριστικά της ἐγένοντο ἰσχνά, ἀλλὰ δὲν ἐκλαυσεν.

— Ἥμην ἄξια τοῦτου. ἐσκέπτετο καταπατοῦσα ἐναγωνίως πικρὰ καὶ κακὰ αἰσθημῆτα, ἅτινα ἐφόβιζον καὶ αὐτὴν ταύτην. Πρέπει νὰ ὑπάγω ! ἐσκέφατο ὅταν ἔμαθε τὴν ἀφίξιν τῆς κυρίας Λαβρέτσκη.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ πρὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἐπὶ τέλους διέβη τὸν οὐδὸν διαλογισθεῖσα :

— Εἶμαι ἐνοχος ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ταύτης.

Προσεπάθησε νὰ τὴν θεωρήσῃ κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ μειδιάσῃ εἰς αὐτήν. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα μόλις τὴν παρετήρησε καὶ ἔβη εἰς προϋπάντησίν της, ὑπεκλίθη δὲ πρὸ αὐτῆς ἐλαφρῶς καὶ εὐγενῶς, ἀλλὰ μετὰ τινος σεβασμοῦ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ συστήσω ἐμαυτὴν πρὸς ὑμᾶς, εἶπε δι' ἐπαγωγοῦ φωνῆς. Ἡ μήτηρ σας ἐρέθη πρὸς με μετὰ τοσαύτης ἐπιεικειᾶς, ὥστε ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπίσης θὰ φανήτε καλὴ πρὸς με.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας, λεγούσης ταῦτα, τὸ ψευδὲς μειδίαμά της, τὸ ψυχρὸν καὶ ἐπιτετηδευμένον βλέμμα της, αἱ κινήσεις τῶν χειρῶν της καὶ τῶν ὤμων της, αὐτὴ ἡ ἐσθὴς της καὶ ἅπαν τὸ σῶμά της διήγειρον εἰς τὴν Ἐλίζαν τοσοῦτον ἀποστροφῆς αἰσθημα, ὥστε οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ καὶ ἐδέησε νὰ συναθροίσῃ ἀπάσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἵνα τείνῃ αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Αὐτὴ ἡ ὥραία νέα με περιφρονεῖ, διελογίσθη ἡ κυρία Λαβρέτσκη σφίγγουσα ἰσχυρῶς τὰ παγωμένα δάκτυλα τῆς Ἐλίζης.

Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὴν Μαρίαν Δημητριάδνα τῇ εἶπεν ἡμιφώνως :

— Ἀληθῶς εἶναι χαριστάτη !

Ἡ Ἐλίζα ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς ἐνόησε τὴν εἰρωνεῖαν καὶ τὴν αὐθαδεῖαν ἐν τῷ ἐπαίνῳ, ἀλλ' εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς ἐντυπώσεις της. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παρᾶθρον καὶ ἤρξατο νὰ κεντᾷ. Ἀλλ' ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἦτο ἀποφασισμένη νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ ἐπήνεσε τὴν καλαισθησίαν της καὶ τὴν ἐπιδειξιότητά της. Ἡ καρδιά της Ἐλίζης ἐπάλλετο ἰσχυρῶς καὶ μετὰ θλίψεως μόλις ἠδυνήθη νὰ δεσπότη αὐτῆς καὶ νὰ μεῖνῃ εἰς τὴν θέσιν της. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα τὰ πάντα ἐγνώριζε καὶ ὅτι ὑπόουλκε τὴν καθίστα γελοίαν. Εὐτυχῶς ὁ Γεδεωνόφσκης ὁμίλησε πρὸς τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπέστρεψε τὴν γενικὴν προσοχήν.

Ἡ Ἐλίζα ἔκυψεν ἐπὶ τῆς ἐργασίας της καὶ ἤρξατο νὰ παρατηρῇ λαθραίως τὴν κυρίαν Λαβρέτσκη.

— Καὶ ἡγάπησεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα ! ἐσκέπτετο.

Ἐν τούτοις προσεπάθησε ν' ἀποδιώξῃ τῆς σκέψεως αὐτῆς τὸν Θεόδωρον. Ἐφοβεῖτο μὴ χάσῃ τὸ κράτος ὅπερ μέχρι τότε ἐτήρησεν ἐφ' αὐτῆς. Ἡσθάνετο ἀποπλανωμένην τὴν κεφαλὴν της.

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐλάλησε περὶ μουσικῆς.

— Ἡκουσα, φιλότατη μου ἀνεψιά, ὅτι ἦσο ἀληθὴς καλλιτέχνης.

— Πρὸ πολλοῦ ἔχω νὰ παίξω, ἀπεκρίθη ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα καθήσασα πάραυτα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ διατρέχουσα τοὺς δακτύλους της ταχέως ἐπὶ τῶν πλήκτρων. Διατάσσετε ;

— Σὲ παρακαλῶ !

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἔκρουσε θαυμάσια λαμπρὰν καὶ δύσκολον μελέτην τοῦ Χέρτζ. Εἶχε πολλὴν εὐκίνησίαν καὶ τόνον ὅταν ἔκρουε.

— Συλφίς ! ἀνέκραξεν ὁ Γεδεωνόφσκης.

— Θαυμάσια ! Λαμπρά ! προσέθηκεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα. Σοὶ ὁμολογῶ, Βαρβάρα Παυλόβνα, ἐξηκολούθησε καλοῦσα ταύτην πρώτην φοράν διὰ τοῦ ὀνόματός της, μ' ἐκπλήττεις. Εἴμφορεῖς νὰ δώσης συναυλίαν. Ἐχομεν ἐδῶ ἕνα μουσικόν, γέροντα Γερμανόν, ἰδιότροπον, ἀλλὰ πολὺ εὐπαιδευτὸν ἄνδρα. Παραδίδει μαθήματα εἰς τὴν Ἐλίζαν. Αὐτὸς θὰ τρελλαθῇ ὅταν σὲ ἀκούσῃ

— Ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα εἰς ἐπίσης μουσική ; ἠρώτησεν ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα στρέψασα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐκείνην.

— Ναί, δὲν παίζει ἄσχημα καὶ ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν. Ἀλλὰ τί εἶν' αὐτὴ ἐνώπιόν σου ; Ἐχομεν ἀκόμη ἐδῶ ἕνα νέον. Πρέπει νὰ τὸν γνωρίσῃς. Εἶναι κατὰ βάθος καλλιτέχνης, συνθέτει μάλιστα πολὺ ὥρατα. Αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ σὲ ἐκτιμήσῃ.

— Εἰς νέος ! καλλιτέχνης ! κἀνεὶς πτωχὸς μουσικὸς ἀναμφιβόλως ;

— Θεέ μου, ὅχι, εἶναι εἰς ἐκ τῶν κομψοτάτων νέων μας, καὶ ὅχι μόνον εἰς τὴν πόλιν μας, ἀλλ' εἰς Πετροῦπολιν. Εἶναι ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τὸν δέχεται ἡ καλλιτέρα κοινωνία. Ὁ κύριος Πάνχιν εὐρίσκεται ἐδῶ κατ' ἐντολὴν τῆς κυβερνήσεως. ὦ ! εἶναι μέλλων ὑπουργός.

— Εἶναι καλλιτέχνης ;

— Καλλιτέχνης κατὰ βάθος, σοὶ λέγω. Καὶ τί ἐράσμιος ἄνθρωπος ! Ὁ καὶ τὸν ἴδης. Ἐρχεται ἐδῶ συχνὰ καὶ τῷ εἶπα νὰ ἔλθῃ ἀπόψε. Ἄ ! ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ ! προσέθηκε στήριζομένη ἐπὶ τῆς φράσεως ταύτης μετ' ἐλαφροῦ στεναγμοῦ καὶ μετὰ πικροτάτου μειδίαματος.

Ἡ Ἐλίζα ἐνόησε τὴν ἔννοιαν τοῦ μειδίαματος τοῦτου, ἀλλ' ἐνησchoλεῖτο πολὺ εἰς ἄλλο πρᾶγμα καὶ δὲν ἔδωκε πολλὴν προσοχήν.

— Εἶναι νέος ; εἶπεν ἡ Βαρβάρα.

— Είκοσιοντώ έτών και πολύ κομψός, τέλειος νέος.

— Είμπορεί νά είπη τις ότι είναι τύπος νεανίου, προσέθηκεν ό κ. Γεδεωνόφσκης.

Ή Βαρβάρα Παυλόβνα ήρξατο νά κρούη αίφνης θορυβώδη στρόβιλον του Στράους, άρχίζοντα διά τοσοῦτον ταχέος θρυλλισμού, ώστε ό Γεδεωνόφσκης άνεσκίρτησεν. Έν τῷ μέσῳ του στρόβιλου, μετέβαλεν αίφνης τεμαχίον και ήρξατο κρούουσα θλιβερόν και μελαγχολικόν τεμαχίον, έτελείωσε δέ διά τού άσματος της Λουκίας. Μετ' ολίγον ένόησεν ότι ή εύθυμος μουσική ήτο άνάρμοστος εις την θέσιν της. Ό σκοπός της Λουκίας ής έπαίξεν ισχυρώς τās έλάσσονας νότας συνεκίνησε λίαν την Μαρίαν Δημητρίεβνα.

— Όποία ψυχή! είπε χαμηλοφώνως πρὸν τὸν Γεδεωνόφσκην.

— Συλφίς! συλφίς! επανέλαθεν εκείνος έγείρων πρὸς την όροφὴν τοὺς οφθαλμούς.

Επέστη ή ώρα του δείπνου. Ή Μάρθα Τιμοθέβνα κατήλθεν ότε είχεν ήδη παρατεθῆ ό ζωμός. Έδέχθη την κυρίαν Λαβρέτσκη ψυχρότατα, μόλις άπήντησεν εις τās φιλοφρονήσεις αὐτῆς και δέν έδωκε πλέον προσοχήν εις αὐτήν. Ή Βαρβάρα μετ' ολίγον ένόησεν ότι οὐδέν θά κατῴρθου εις την γραίαν εκείνην και έπαυσε νά ένασχολῆται περὶ ταύτης. Τούναντίον ή Μαρία Δημητρίεβνα έδιπλασίασε τās πρὸς την άνεψίαν της περιποιήσεις της, τὸ δέ άνοικειον του τρόπου της θείας της την δυσηρέστησεν. Άλλως τε ή Μάρθα Τιμοθέβνα δέν έφάνετο μόνον ώργισμένη κατὰ της Βαρβάρας Παυλόβνας, αλλά και κατὰ της Έλιζης. Με ζωηρούς οφθαλμούς έμενεν άτενής, ώχρά, κιτρίνη, με συνεσφιγμένα τὰ χείλη και δέν έτρωγεν. Ή Έλιζα έφάνετο γαλήνιος; πᾶν αίσθημα είχεν εγκαταλείψῃ αὐτήν. Ή άδράνεια του καταδικού ειχεν εισέλθῃ εις την καρδίαν της.

Διακροῦντος του δείπνου ή Βαρβάρα Παυλόβνα ολίγον ώμίλει; έφάνετο συγκεκριμένη, τὰ δέ χαρακτηριστικά της άπέπευσεν μετριόφρονα μελαγχολίαν. Μόνος ό Γεδεωνόφσκης έδιδεν ολίγην ζωήν εις την συνομιλίαν διά τῶν άνεκδότων του, καιτοι από καιροῦ εις καιρόν έθεώρει διά δειλού ύφους την Μαρίαν Δημητρίεβνα βήχων την έστενοχωρημένην εκείνην βήχα ήτις τῷ επήρχετο ότε, παρουσία ταύτης, έλεγε ψεύδός τι. Την φορὰν ταύτην εκείνη τὸν άφῆκε νά λέγῃ. Μετὰ τὸ δείπνον παρετήρησεν ότι ή Βαρβάρα Παυλόβνα ήγάπα μανιωδώς τὸ παιγνίδιον, τουθ' όπερ τοσοῦτον εύηρέστησε και συνεκίνησε την Μαρίαν Δημητρίεβναν ώστε διελογίσθη.

— Τί βλάξῃ που θά ήναι αὐτός ό Θεόδωρος! Ιδάνοβιτς διά νά μή έκτιμᾷ τοιαύτην γυναίκα!

Εκάθησε λοιπὸν εις την τράπεζαν του παιγνιδίου, εις ήν είχε καθήσῃ ήδη ό Γεδεωνόφσκης. Ή Μάρθα Τιμοθέβνα παρέλαβε την Έλιζαν εις τὸ δωμάτιόν της, είπούσα αὐτῇ ότι υπέφερε πολὺ εκ κεφαλαλγίας.

— Ναί, ναί, έχει φοβερόν κεφαλόπονον,

είπεν ή Μαρία Δημητρίεβνα στραφεύσα πρὸς την κυρίαν Λαβρέτσκη. Και έγὼ υποφέρω συχνὰ από φοβεράν ήμικρανίαν ή όποια...

— Άλήθεια! είπεν ή Βαρβάρα Παυλόβνα.

Ή Έλιζα εισήλθεν εις τὸ δωμάτιον της θείας της και καταβλήθεύσα τέλος έπεσεν επί τινός εδρας. Ή Μάρθα Τιμοθέβνα επί πολὺ την παρετήρησεν έν σιγῇ. Εἴτα έγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς και ήρξατο, σιγῶσα πάντοτε, ν' άσπάζεται αλληλοδιαδόχως άμφοτέρως τās χείρας αὐτῆς. Ή Έλιζα εκλινε πρὸς αὐτήν, ήρθησε και ήρξατο νά κλαίῃ. Άλλά δέν άνήγειρε την Μάρθαν Τιμοθέβναν, δέν απέσυρε τās χείρας της. Ένόει ότι δέν έδικαιούτο νά τās άποσύρῃ, ότι δέν είχε δικαίωμα νά έμποδίσῃ την δύσμοιρον γραίαν νά τῇ εκφράσῃ την μετάνοιαν της, την άγάπην της, νά τῇ ζητήσῃ συγγνώμην διά τοὺς λόγους της της προτεραιίας. Και ή Μάρθα Τιμοθέβνα άδιακόπως ήσπαζετο τās τόσον ώχράς και τόσον λεπτὰς χείρας αὐτῆς. Άμφοτέραι εκκλινον σιωπηλῶς. Ή γαλῇ Μάτρος έρογχάλιζεν έντός πλατέος θρονίου, πλησίον ήμιτελοῦς πλεξιμάτος, ή φλόξ της πρὸ της εικόνας καιούσης λυχινίας μόλις έταλαντεύετο και κεκρυμμένη όπισθεν της θύρας του γειτονικοῦ δωματίου ή Άναστασία Καρπόβνα εκράτει ρινόμακτρον και απέμασσε λαθραίως τοὺς οφθαλμούς.

ΛΘ'

Έν ᾧ συνέβαινον ταῦτα, κάτω έν τῇ αίθουσῃ έπαίζον. Ή Μαρία Δημητρίεβνα εκέδαινε και τούτου ένεκα ήτο εύθυμος. Υπηρέτης τις εισελθὼν άνήγγειλε τὸν Πάνχιν. Ή Μαρία Δημητρίεβνα άφῆκε τὰ χαρτία και εκινήθη επί του θρονίου της, ή δέ Βαρβάρα Παυλόβνα έθεώρησε ταύτην ειρωνικῶς και έστρεψε τὰ βλέμματά της πρὸς την θύραν. Ό Πάνχιν έφάνη; έφόρει μέλαινα επενδύτην κομωμένον μέχρι του λαιμοῦ και ύψηλὸν άγγλικόν περιλαίμιον.

— Πολὺ μοῦ έστοίχισε νά έλθω, αλλά βλέπετε ήλθα μ' όλα ταῦτα.

Ίδου τί εξέφραζε τὸ άρτίως έξυρισμένον και σοβαρόν πρόσωπόν του.

— Τί σοῦ συνέβη, Βαλδεμάρ; άνέκραξεν ή Μαρία Δημητρίεβνα, μέχρι τουδὲ εισήρχετο χωρὶς νά σ' άναγγείλουν.

Ό Πάνχιν διὰ βλέμματος μόνον άπεκρίθη αὐτῇ, και την έχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ, αλλά δέν ήσπασθη αὐτῆς την χεῖρα. Εκείνη τὸν παρουσίασε πρὸς την Βαρβάραν Παυλόβναν, οὗτος δέ ύποχωρήσας έν βήμα έχαιρέτισε ταύτην μετὰ της αὐτῆς εύγενείας, αλλά μετὰ πλείονος χάριτος και σεβασμοῦ, και εκάθησεν εις την τράπεζαν του παιγνιδίου.

Μετ' ολίγον τὸ παιγνίδιον επεράνθη. Ό Πάνχιν εξήτησεν ειδήσεις περὶ της Έλιζης Μιχαηλόβνας και έμαθεν ότι ήτο άδιαθέτος. Εξέφρασε την λύπην του, εἴτα δέ ήρξατο νά συνομιλῇ μετὰ της Βαρβάρας Παυλόβνας, τονίζων διπλωματικῶς

τās λέξεις και άκούων μέχρι τέλους τās άπαντήσεις εκείνης.

Άλλ' ή σπουδαιότης του διπλωματικοῦ αὐτοῦ τόνου οὐδεμίαν επίδρασιν έσχεν εις την Βαρβάραν Παυλόβναν. Τὸν έθεώρει κατὰ πρόσωπον, ώμίλει μετ' εύκολίας, έν ᾧ συγκατούμενον μειδιάμα έφάνετο συστέλλον τοὺς λεπτὺς ρώθωνάς της. Ή Μαρία Δημητρίεβνα εύθως εξ άρχῆς επήνεσε καθ' υπερβολὴν τὸ τάλαντον της νεαρῆς γυναικός. Ό Πάνχιν εκλινεν εύγενῶς την κεφαλὴν, όσον τῷ επέτρεπε τὸ περιλαίμιον αὐτοῦ, είπων ότι «εκ τῶν προτέρων ήτο πεπεισμένος» και ήρξατο συνομιλίας καθ'ήν άνέφερε και τὸν κ. δέ Μετερνίχ.

Ή Βαρβάρα Παυλόβνα ήμiekλεισε τοὺς μελανοὺς οφθαλμούς της και είπε χαμηλοφώνως.

— Άλλά και σεις είσθε καλλιτέχνης επίσης.

Εἴτα προσέθηκεν έτι χαμηλοφώνως.

— Έλθετε!

Και διά κινήσεως της κεφαλῆς έδειξε τὸ κλειδοκύμβαλον. Ή μόνη αὐτῇ λέξις προφερθεύσα υπό τῶν χειλέων της: «Έλθετε!» μετέβαλε στιγμιαίως, ως υπό μαγείας, όλους τοὺς τρόπους του Πάνχιν. Τὸ περιφροντι ύφος αὐτοῦ εξηφανίσθη; έμειδιάσεν, ένεψυχώθη και εξεκόμωωσε τὸν επενδύτην αὐτοῦ.

— Εγὼ, καλλιτέχνης, οἱμοι! είπεν. Άλλά σεις, καθὼς λέγουν, είσθε γνησία καλλιτέχνις.

Και παρηκολούθησε την Βαρβάραν Παυλόβναν εις τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Εἰπέτε του νά ψάλῃ τὸ πρὸς την σελήνην άσματίον του! έφώνησεν ή Μαρία Δημητρίεβνα.

— Ψάλλετε; ήρώτησεν ή Βαρβάρα Παυλόβνα, θεωρήσασα τουτον διά ζωηροῦ και ταχέος βλέμματος. Καθήσαστε.

Ό Πάνχιν ήθέλησε ν' άποποιηθῇ.

— Καθήσαστε, επανέλαθεν εκείνη πλήτουςα σφοδρῶς τὸ έρεισίνωτον της εδρας. Εκείνος εκάθησεν, έβηξε, παρεμέρισεν ολίγον τὸ περιλαίμιόν του και έψαλε τὸ άσματίον του.

— Χαριέστατον! έψιθύρυσεν ή Βαρβάρα Παυλόβνα, ψάλλετε πολὺ καλά και με εκφρασιν. Επαναλαβετέ το.

Περιῆλθε τὸ κλειδοκύμβαλον και έποθετήθη ακριβῶς άπέναντι του Πάνχιν. Οὗτος επανέλαβε τὸ άσματίον μετ' έμφαντικωτάτης εκφράσεως. Ή Βαρβάρα Παυλόβνα, τοὺς άγκῶνας επί του κλειδοκυμβάλου στηρίζουσα και έχουσα τās λευκάς χείρας αὐτῆς άνωθεν τῶν χειλέων της, τὸν παρετῆρει άσκαρδαμυκτεῖ.

Ό Πάνχιν έπαυσε τὸ άσματίόν του.

— Χαριέστατον! και χαριστάτη επίσης ή ιδέα! είπεν αὐτῇ με την ήρεμον βεβαιότητα έμπειρογνώμονος. Εγράφάτέποτε διά γυναικείαν φωνήν, διά μεσφώνον;

— Τίποτε σχεδὸν δέν γράφω, άπεκρίθη ό Πάνχιν. Παρέργως τὰ κάμνω, κατὰ τās ὥρας της σχολῆς μου... Άλλά σεις, ψάλλετε;

— Ναί, ψάλλω.

— "Ω! ψάλλε μας κάτι τι, ανέκραξεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ὤρθωσε τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τῆς χειρὸς παρεμέρισε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς ἀπὸ τῶν χρωματισθέντων παρειῶν τῆς.

— Αἱ φωναὶ μας θὰ συμφωνοῦν, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν Πάνχιν. Ἄς ψάλλωμεν κάμμιν διωδιάν. Εἰξεύρετε τὸ *Εἶμαι ζηλότυπος* ἢ μᾶλλον τὸ *Δός μοι τὴν χεῖρα* ἢ τὸ *Θαύμασον τὴν ἀργυρᾶν σελήνην*.

— Ἐψάλλα ἄλλοτε τὸ *Θαύμασον τὴν ἀργυρᾶν σελήνην*, ἀπεκρίθη ὁ Πάνχιν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ ἐλησμόνησα.

— Δὲν πειράζει, θὰ τὸ ἐπαναλαβώμεν σιγὰ... Ἀφήσατέ με νὰ καθήσω.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου, ὁ δὲ Πάνχιν ἐτοποθετήθη παραπλευρῶς ταύτης. Ἐψαλον καὶ διωδιάν χαμηλοφώνως· ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐπανελάβε ταύτην εἰς διάφορα μέρη, εἶτα δὲ ἔψαλον ταύτην μεγαλοφώνως, κατόπι δ' ἐπανελάβεν ἀκόμη δις.

Ἡ φωνὴ τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας δὲν ἦτο πλέον ζωηρά, ἀλλ' ἐχειρίζετο ταύτην λίαν ἐντέχνως. Ὁ Πάνχιν κατὰ πρῶτον εἶχε δειλιάσῃ καὶ ἐσφαλλὲν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβεν ὁλόκληρον τὸ θάρρος αὐτοῦ καὶ ἔψαλλεν οὐχὶ μὲν ἄνευ σφάλματος, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐκίνει τοὺς ὦμους, ἐταλάντευεν ὁλόκληρον τὸ σῶμά του καὶ ἤγειρεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν χεῖρα, οἰοῦντι γνήσιος ἀοιδός. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἔκρουσε δις ἢ τρίς τεμάχια τινὰ τοῦ Τάλμπερ καὶ ἔψαλε φιλαρέσκως γαλλικὸν ᾠσμάτιον. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἠγνόει πλέον πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς· πολλάκις ἠθέλησε νὰ στείλῃ ἵνα καλέσῃ τὴν Ἑλιζαν· ὁ Γεδωνόφσκης δὲ δὲν εὗρισκε λόγους καὶ ἐκίνει μόνον τὴν κεφαλὴν· αἶφνης ὅμως ἐχάσμηθη ἐξ ἀπροόπτου καὶ μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του· τὸ χάσμημα τοῦτο παρετήρησεν ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα καὶ στρέψασα πάραυτα τὴν ῥάχιν πρὸς τὸ κλειδοκούμβalon εἶπεν·

— Ἀρκετὰ ἐπαίξαμεν, ἄς συνομιλήσωμεν.

Καὶ διεσταύρωσε τὰς χεῖρας.

— Ναί, ἀρκετὰ ἐπαίξαμεν, ἐπανελάβεν εὐθύμως ὁ Πάνχιν.

Καὶ ἤρξατο μετ' αὐτῆς γαλλιστὶ συνομιλίαν.

— Νομίζει κάνεις πῶς εὐρίσκεται εἰς γαλλικὸν σαλόνι, διελογίζετο ἡ Μαρία Δημητριάδνα, ἀκούουσα τὴν ποικίλην ἐκείνην συνομιλίαν.

Ὁ Πάνχιν ἦτο ἔμπλεως χαρᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπῆστραπτον καὶ τὰ χεῖλη του ἐμειδίον. Κατ' ἀρχάς, ὅτε τὸ βλέμμα του συναντᾶτο μετὰ τοῦ τῆς Μαρίας Δημητριάδνας, ἐπέρα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, συνωφρευτο καὶ ἐξέβαλε βλαβεῖς στεναγμούς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐλησμόνησε παντελῶς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀνεπιφυλάκτως ἐγκατελείφθη τὴν κοσμηκὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἅμα συνομιλίαν του. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα, κατεδείχθη τελεία φιλόσοφος· εἰς πάντα ἐδίδεν ἀπάν-

τησιν, οὐδὲν τὴν ἐνέβλεπεν εἰς στενοχωρίαν καὶ περὶ οὐδενὸς ἀμφέβαλλεν. Εὐκόλως ἐβλεπέ τις ὅτι συχνάκις καὶ πολὺ εἶχεν ὁμιλήσῃ μετὰ παντοίων περιουσιῶν ἀνδρῶν. Οἱ Παρίσιοι ἦσαν ὁ ἄξων ὧν τῶν σκέψεων τῆς, ὧν τῶν αἰσθημάτων τῆς. Ὁ Πάνχιν ἔφερε τὴν ὁμιλίαν εἰς τὴν γραμματολογίαν, παρετήρησε δὲ ὅτι καὶ αὕτη, ὅπως οὗτος, μόνον γαλλικὰ ἔργα ἀνέγνωσεν. Ἡ Γεωργία Σάνδη τῇ ἐνεποίει ἀγανάκτησιν, ἐθαύμαζε τὸν Βαλζάκ, καίτοι εὐρίσκειν αὐτὸν κοπιαστικόν. Τὸν Εὐγένιον Σύνην καὶ τὸν Σκριβ εἰσέφερε ὡς βαθυτάτους γνώστας τῶν ἀνθρώπων, ἐλάτρευε τὸν Δουμᾶν καὶ τὸν Φεδᾶλ, πάντων δὲ ἐσωτερικῶς προτιμα τὸν Πῶλ δὲ Κῶκ, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲ τὸ ὄνομά του εἶπεν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι μετρίως ἐνδιέφερον αὐτὴν ἡ γραμματολογία. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἀπέφυγε πᾶν ὅ,τι, ἔστω καὶ μακρόθεν, ἠδύνατο ν' ἀναπολήσῃ αὐτῇ τὴν θέσιν τῆς· οὐδόλως ἐγένετο λόγος περὶ ἔρωτος εἰς τὴν ὁμιλίαν τῆς, τοῦναντίον οἱ λόγοι τῆς ἐξεδήλουν τὴν πρὸς τοὺς ἔρωτας ἀποδοκιμασίαν τῆς καὶ διεκρίνοντο ὡς προσερχόμενοι ἐξ ἀπογοητεύσεως καὶ μετριοφροσύνης. Ὁ Πάνχιν ἀντέκρουε ταύτην, ἀλλ' ἐκείνη ὑπεστήριζε τοὺς λόγους τῆς... Παραδόξως ὅμως ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ στόματός τῆς ἐξήρχοντο κατηγορικοὶ λόγοι, ἀδυσώπητοι συχνάκις, αὐτὸς ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς ἦτο θωπευτικὸς καὶ τρυφερός καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο ὅτι ἔλεγον... Τί ἀκριβῶς ἔλεγον οἱ ὠρατοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δυσκόλως δύναται τις νὰ καθορίσῃ, ἀλλ' ἡ ἡδεῖα καὶ κεκρυμμένη λαλιά αὐτῶν οὐδὲν αὐστηρὸν ἐνεῖχον. Ὁ Πάνχιν προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἐννοιαν, προσεπάθει δ' ἐπίσης ν' ἀποκριθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' ἡσθάνετο τὴν ἀνικανότητά αὐτοῦ. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ὑπερεῖχεν αὐτοῦ, ἡ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐλθοῦσα πολὺπειρος καὶ διακρινόμενη γυνὴ αὕτη, ἡ Παρίσινη σχεδόν, καὶ ἐνώπιον ταύτης δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὸν κύριον. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα συνείζεν, ἐν ᾧ ὠμίλει, νὰ ἐγγίξῃ ἐλαφρῶς τὴν χειρίδα τοῦ ἐπενδύτου τοῦ μετ' αὐτῆς διαλεγομένου, αἱ δὲ στιγμαῖαι αὗται ἐπαφαὶ ἐτάρασσον πολὺ τὸν Βλαδίμηρον Νικολάεβιτς. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα κατεῖχε τὴν τέχνην νὰ οἰκειῶται εὐθὺς μεθ' ἀπάντων καὶ μόλις δύο ὥραι εἶχον παρέλθῃ καὶ ὁ Πάνχιν ἐνόμιζεν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἐγνώριζε ταύτην, ἐν ᾧ ἡ Ἑλιζα, αὕτη αὕτη ἡ Ἑλιζα, ἦν ἐν τούτοις ἡγάπα ἀκόμη, ἦν τὴν προτεραίαν εἶχε ζητήσῃ νὰ νυμφευθῇ, ἡ Ἑλιζα ἔμενεν ἀπομεμακρυσμένη αὐτοῦ καὶ ἐφαίνετο ἐξαφανιζομένη εἰς ὁμίχλην. Τὸ τέτοιον προσεφῆθη, ἡ δὲ συνομιλία ἔλαβε στενοτέραν ἔτι τροπὴν. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐκάλεσε τὸν νεαρὸν κοζάκον καὶ τὸν διέταξε νὰ εἰπῇ πρὸς τὴν Ἑλιζαν νὰ καταβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἂν ἡ ἡμικρανία ταύτης παρηλθῇ. Ὁ Πάνχιν ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς Ἑλιζας ὠμίλησε περὶ ἀπαρνήσεως καὶ θυσίας καὶ ἤρξατο νὰ συζητῇ περὶ τοῦ ζητήματος· τίς εἶναι ἱκανότερος ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ

γυνή; Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐξήφθη παρὰ ῥῆμα, εἶπεν ὅτι ἡ γυνὴ βεβαίως εἶναι ἱκανότερα, ὅτι εἰς δύο λέξεις ἠθέλην ἀποδείξῃ τοῦτο, ἐσυγχύσθη καὶ ἀφ' οὗ ἐφερὲν ἀτυχῇ παρομοίωσιν, ἐπιώπησε τέλος. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα λαβοῦσα μουσικὸν τι τεμάχιον, ἐκάλυψε δι' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἡμισὺ τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Πάνχιν τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, ἐν ᾧ εὐάρεστον μειδίαμα διέστελλε τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἐν ᾧ ἔτρωγε παξιμάδιον.

— Δὲν εἶναι ἐξυπνὴ, ἡ καυμένη.

Ὁ Πάνχιν ἐξεπλάγη ὀλίγον καὶ ἐτρόμαξε διὰ τὴν τόλμην τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας, ἀλλὰ δὲν ἐνόησε πῶς ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη σκέψις ἐνέφαινε καὶ δι' αὐτὸν περιφρόνησιν, λησμονῶν δὲ τὰς θωπείας καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Μαρίας Δημητριάδνας, τὰ γεύματα ἅτινα τῷ παρέσχε, τὰ χρήματα ἅτινα κρυφίως τῷ ἐδάνεισεν, ἀπεκρίθη, ὁ δυστυχὴς! μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ μειδιάματος·

— Ναί!

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα τὸν ἐθεώρησε φιλικῶς καὶ ἠγέρθη. Ἡ Ἑλιζα εἰσῆλθεν εἰς μάτην ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα προσεπάθησε νὰ τὴν κρατήσῃ, ἡ νεανὺς ἠθέλε νὰ ὑπομείνῃ τὴν δοκιμασίαν μέχρι τέλους. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα μετέβη εἰς προὔπαν τῆς τῆς ὡς καὶ ὁ Πάνχιν, οὕτινος τὸ πρόσωπον πάραυτα ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτοῦ διπλωματικὴν ἑκφρασιν.

— Πῶς εἰσθε εἰς τὴν ὑγείαν σας; ἠρώτησε τὴν Ἑλιζαν.

— Καλλίτερον τώρα, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἡμεῖς ἐπαίξαμεν ὀλίγην μουσικὴν. Λυπηρὸν ὅτι δὲν ἠκούσατε τὴν κυρίαν Λαβρέτσκη. Ψάλλει θαυμάσια, ὡς τελεία ἀοιδός.

— Ἐλθε ἐδῶ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἠγέρθη πάραυτα, ὡς παιδίον ὑπακούουσα, καὶ ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἐπὶ τινος σκίμποδος. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα τὴν ἐκάλεσεν ἵνα διευκολύνῃ εἰς τὸν Πάνχιν βραχεῖαν συνομιλίαν μετὰ τῆς Ἑλιζας, διότι ἠλπίζεν ἔτι ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς ἠθέλε μεταβάλλῃ γνώμην. Τῇ ἐπῆλθον σύσσωμοι πλεῖστα ἰδέαι εἰς τὸν νοῦν, ἄς πάραυτα ἠθέλε νὰ πραγματοποιήσῃ.

— Εἰξεύρεις, εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν, θὰ προσπαθῶ νὰ σε συμφιλώσω μὲ τὸν σύζυγόν σου. Δὲν ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ. Εἰξεύρεις ὅτι μ' ἐκτιμᾷ πολὺ.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ὕψωσε βραδέως τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν Μαρίαν Δημητριάδναν καὶ διεσταύρωσεν ἐπιχαρίτως τοὺς βραχίονας.

— Εἰσθε ὁ σωτὴρ μου, θεῖα μου, εἶπε διὰ τεθλιμένης φωνῆς. Ἀγνοῶ πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω δι' ὅλας τῆς καλοσύνας σας. Ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ Θεοδώρου Ἰβανόβιτς εἶμαι πολὺ ἐνοχος καὶ δὲν εἰμφορεῖ νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

— Ἀλλὰ... μήπως πράγματι;...

ἤρξατο λέγουσα ἡ Μαρία Δημητρίεβνα μετὰ περιεργίας.

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε τίποτε, διέκοψεν ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα καταβιάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς· ἤμην νέα καὶ ἀπερίσκεπτος... Ἄλλως τε δὲν θέλω νὰ δικαιολογήσω ἑμαυτήν.

— Ἐν τούτοις, διατί νὰ μὴ προσπαθῇσω; Μὴ ἀπελπιζοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Δημητρίεβνα.

Καὶ ἠθέλησε νὰ τῇ δώσῃ ἐλαφρὸν θωπευτικὸν ῥάπισμα ἐπὶ τῆς παρειᾶς, ἀλλ' ἰδοῦσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐδειλίασεν.

— Ὅσον ταπεινὴ καὶ ἄν φαίνεται, ἐσκέφατο, πάντοτε ὅμως εἶναι ἡ κομψὴ Παρισινή.

— Εἰσθε ἀσθενής; ἔλεγε διαρκούντων τούτων ὁ Πάνχιν πρὸς τὴν Ἐλίαν.

— Ναί, εἰμαι ἀδιάθετος.

— Σὰς ἔννοῳ, εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ μακρὰν σιγὴν. Ναί, σὰς ἔννοῳ.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Σὰς ἔννοῳ, εἶπε μετ' ἐμφάσεως ὁ Πάνχιν, ἀγνοῶν τί νὰ εἴπῃ.

Ἡ Ἐλίαν ἐταράχθη ἐπὶ μικρὸν, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν της.

Ὁ Πάνχιν ὑπεκρίνετο τὸν μυστηριώδη· εἰσώπησε καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον λαβὼν σοβαρὰν στάσιν.

— Ἐν τούτοις νομίζω ὅτι εἶναι ἔνδεκα, παρετήρησεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα.

Ἀπαντες ἐνόησαν καὶ ἠτοιμάσθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ὑπεχρεώθη νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι ἤθελε μεταβῇ τὴν ἐπιοῦσαν ἵνα γευματίσῃ μετ' αὐτῶν καὶ ὅτι θὰ ἔφερε μαζί της τὴν Ἄδαν. Ὁ Γεδωνόφσκις, ὅστις ὀλίγου ἐδέησε νὰ κοιμηθῇ, καθήμενος εἰς τὴν γωνίαν του, προσεφέρθη ἵνα τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς οἰκίας της.

Ὁ Πάνχιν ἐχαιρέτισεν ἅπαντας δι' ἐπισήμου τρόπου. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀνακθάρου ὅτε ἐδοῦντο τὴν Βαρβάραν ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν, ἔβλεπε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τῇ εἶπεν αὖθις.

— Καλὴν ἐντάμωσιν.

Ὁ Γεδωνόφσκις ἐκάθησε πλησίον ταύτης. Καθ' ὁδὸν ἐκεῖνη ἡσμένιζε νὰ θέτῃ τὴν ἄκραν τοῦ ποδός της ἐπ' ἐκείνου τοῦ γείτονός της, ὅστις ἐστενωχωρεῖτο, καὶ ἔλεγεν ἀπείρους φιλοφρονήσεις, ἐν ᾧ ἐκεῖνη ἐμειδία φιλαρέσκως καὶ τὸν ἠρέθιζε διὰ τοῦ βλέμματός, ὅταν τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς ὁδοῦ εἰσέδυνε εἰς τὴν ἀμαξάν.

Ὁ στρόβιλος δὲν ἔκρουσε περιστρέφετο ἐπὶ ἐν τῇ κεφαλῇ της καὶ τὴν ἀπησχόλει. Οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκετο, ἤρκει νὰ φαντασθῇ αἰθουσάν χοροῦ, φῶτα, στρόβιλον ταχύτατον ὑπὸ τὸν ἥχον μουσικῆς, ἵνα πυρετώδης ζωηρότης κοχλάσῃ πάραυτα ἐντὸς αὐτῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραπτον, μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ ἀσεμνὸς τις χάρις διεχέετο ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος της.

Ἀφικομένη εἰς τὴν οἰκίαν της ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐπήδησε ἐλαφρῶς ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς, ἐστράφη πρὸς τὸν Γεδωνόφσκι καὶ ἀνεκάγχασεν αἰφνιδίως.

— Χαριέστατον πλάσμα, ἐσκέπτετο ὁ σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας ἐπιστρέφων οἱ-κοί, εὐτυχῶς ὅπου εἶμαι σοβαρὸς πολὺ... Ἀλλὰ διατί ἐγέλασεν;

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα διηλθεν ἄπασαν τὴν νύκταν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς Ἐλίαν.

Μ'

Ὁ Λαβρέτσκις ἔμεινε μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν ἐν Βασιλειεδοσκῇ καὶ διηλθεν ἅπαντα τὸν χρόνον τούτον περιπλανώμενος ἀσκόπως εἰς τὰ περίχωρα. Ἦδυνάτε νὰ μείνῃ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν· ἡ λύπη τὸν κατέφθειρεν. Ἡσθάνετο ἀπάσας τὰς βασιάνους σφοδρῶς πάθους. Ἀνεμνήσθη τὸ αἶσθημα ὅφ' οὐ κατελήφθη ἡ ψυχὴ του τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἀφίξεώς του, ἀνεμνήσθη τὰς τότε ἀποφάσεις του καὶ ὠργίσθη ἐναντίον ἑαυτοῦ. Τί πράγμα τὸν ἀπέτρεψε τῆς ὁδοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ μόνου τοῦ λοιποῦ ἐπιτρεπομένου εἰς τὸν βίον του σκοποῦ; Πάντοτε ἡ δίψα τῆς εὐτυχίας.

— Ἡθέλησες πάλιν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐτυχίαν, ἔλεγεν ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, καὶ ἐλησμόνησες ὅτι τοῦτο εἶναι πολυτέλεια εἰς τὴν ζωὴν, ἀναξία εὐνοια ὅταν τυχὸν ἐπισκέπτεται ἄπαξ τὸν ἀνθρώπον. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ὑπῆρξεν ἀτελής, ψευδής, θὰ μοὶ ἀποκριθῇς. Ἐ! λοιπόν, ποῦ εἶναι τὰ δικαιώματά σου εἰς ἐντελὴ καὶ πραγματικὴν εὐτυχίαν; Θεώρησον πέριξ σεαυτοῦ! Τίς εἶναι ἐντελὴς εὐτυχίας; Ἰδοὺ χωρικός τις μεταβαίνει νὰ κοσίσῃ... εἶναι εὐχαριστημένος ἴσως ἀπὸ τὴν θέσιν του;... Ἀλλ' ἤθελες ν' ἀλλάξῃς τὴν θέσιν σου μετὰ τὴν ἰδικήν του;... Ἐνθυμοῦ τὴν μητέρα σου: πόσον οἱ πόθοι της ἦσαν μετριόφρονες καὶ ποῖα τύχη ἔλαχεν εἰς αὐτήν! Ἠλθες λοιπὸν ἐδῶ διὰ νὰ ἀνταγωνισθῇς μετὰ τὸν Πάνχιν, ἀφ' οὗ τῷ εἶπες ὅτι ἦλθες εἰς Ῥωσίαν διὰ νὰ ὀργίσῃς μόνον τὴν γῆν; Ἠλθες διὰ νὰ τρέχῃς κατὰ τὴν δύσιν τοῦ βίου σου κατόπι τῶν νεανίδων; Μόλις ἐνόμισες σεαυτὸν ἐλεύθερον καὶ ἐλησμόνησες τὰ πάντα. Ἠρξισες νὰ καταδιώκῃς τὸ ὄνειρόν σου, ὅπως τὸ παιδίον καταδιώκει τὴν χρυσάλιδα...

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων αὐτοῦ ἡ εἰκὼν τῆς Ἐλίαν παρίστατο συνεχῶς ἐν τῷ νῷ του καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀποδιώξῃ· ταῦτοχρόνως ἀπεδίωκεν ἐτέραν ἀνάμνησιν ἀδιακόπως παρούσασάν τινος εἰς τὴν μνήμην του μετὰ τὴν ἀποστροφὴν ἐμπνέοντα χαρακτηριστικὰ της, ἀνάμνησιν ἧς ἡ εἰκὼν τῆς καλλονῆς ἀπέκρυπτε τὴν ἀπατεῶνα καὶ σκληρὰν καρδίαν. Ὁ γέρον Ἀντώνιος παρετήρησεν ὅτι ὁ κύριός του ἦτο ἀνήσυχος. Ἐπὶ τινα καιρὸν ἠρκέσθη νὰ ἀναστενάξῃ ὀπισθεν τῆς θύρας, ἀλλὰ τέλος ἐθαρρύνθη καὶ πλησιάσας τοῦτον τῷ προέτεινε νὰ λάβῃ θερμόν τι. Ὁ Λαβρέτσκις ὠργίσθη ἐναντίον τοῦ γέροντος, τὸν ἐξεδίωξε τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγγνώμην. Ἡ θλιψὶς τοῦ Ἀντωνίου ἡβήθη ἐν μᾶλλον. Ὁ Λαβρέτσκις ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ μείνῃ ἐπὶ πλέον εἰς τὴν αἰθουσάν, διότι τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὁ

πρόπαππος αὐτοῦ Ἀνδρέας, ἀπὸ τοῦ βίου τοῦ εἰκότος του, ἐθεώρει περιφρονητικῶς τὸν ἀθλιὸν ἀπόγονόν του. «Ἄ! δὲν εἰξεύρεις τί νὰ κάμῃς», ἐφαίνοντο ὅτι τῷ ἔλεγον τὰ μορράζοντα χεῖλη του. Εἶναι δυνατόν, ἐσκέπτετο νὰ μὴ δύναμαι νὰ δαμάσω ἑμαυτὸν καὶ νὰ καταβάλλωμαι ὑπὸ τοιαύτης χιμαίρας; Ἐν τῷ πολέμῳ οἱ πληγωμένοι νομίζουσι πάντοτε ὅτι αἱ πληγαὶ τῶν δὲν εἶναι σπουδαῖαι. Ἄς μὴ ἀπατῶ ἑμαυτόν. Δὲν εἶμαι πλέον παιδίον. Μεθ' ὅλα ταῦτα, εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἐνόμισα δυνατὴν... καὶ ἐξηφανίσθη. Ἄς στραφῇ ἀκόμη ὁ τροχὸς τοῦ λαχείου, καὶ ὁ ἐπαίτης δύναται νὰ πλουτήσῃ· ἀλλ' ὅταν πράγματι εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνῃ, δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένῃ τις. Θ' ἀναλάβω τὸ ἔργον μου καὶ θὰ προσπαθῇσω νὰ σιγῇσω. Ἄλλως τε, οὐχὶ διὰ πρώτην φορὰν θὰ προσπαθῇσω νὰ δεσπόσω ἑμαυτοῦ. Καὶ διατί ἔφυγον; Διατί εὐρίσκομαι ἐνταῦθα κρύπτων τὴν κεφαλὴν ὡς στρουθοκάμηλος; Λέγουσι ὅτι εἶναι δύσκολον ν' ἀντιμετωπίσῃ τις τὴν δυστυχίαν. Ἐλα δά!

— Ἀντώνιε, εἶπεν ὑψηλοφώνως, ζεῦξον εὐθὺς τὸ ἀμαξίδιόν μου. — Ναί, διελογίσθη αὖθις, πρέπει νὰ μάθω νὰ ἐπιβάλλω σιγὴν εἰς ἑμαυτόν, πρέπει νὰ γείνω κύριος τῆς καρδίας μου.

Με τοιαύτας σκέψεις ὁ Λαβρέτσκις προσεπάθει ν' ἀποδιώξῃ τὴν θλιψὴν του, ἀλλ' αὕτη ἦτο μεγάλη καὶ βαθεῖα· τόσον ὥστε ἡ γρατὰ Ἀπράξια, ἥτις εἶχεν ἤδη ἀπολέσῃ πᾶσαν αἰσθησίν, ἂν οὐχὶ πᾶσαν νοσηρόσυνην, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν συνώδευσε τεθλιμμένη διὰ τοῦ βλέμματος ὅταν τὸν εἶδεν εἰσελθόντα εἰς τὴν ἀμαξάν του ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν. Οἱ ἵπποι ἔτρεχον, ἐκεῖνος δὲ ἴστατο ἀκίνητος καὶ εὐθυτενής, παρατηρῶν ἐμπροσθεν αὐτοῦ.

ΜΑ'

Τὴν προτεραιάν ἡ Ἐλίαν ἔγραψε πρὸς τὸν Λαβρέτσκι καὶ ὑπάγῃ τὴν ἐσπέραν. Κατὰ πρῶτον μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του. Δὲν εὗρεν οὔτε τὴν σύζυγόν του, οὔτε τὴν θυγατέρα του, παρὰ τῶν ὑπηρετῶν δ' ἐμαθεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν Καλιτίν. Ἀκούσας ταῦτα κατελήφθη ὑπὸ μαγίας.

— Ἡ γυνὴ αὕτη ὠρκίσθη νὰ δηλητηριάσῃ τὴν ζωὴν μου! διελογίσθη ἐμπλεως ὀργῆς.

Ἦρξατο νὰ βηματίζῃ ἐν τῷ δωματίῳ μεγάλους βήμας, ἀνατρέπων τὰ πάντα, παιδικὰ ἀθύρματα, βιβλία, γυναικεῖα παίγνια. Ἐκάλεσε τὴν Ἰουστίνην καὶ τὴν διέταξε νὰ ἐγείρῃ πάντα τὰ μάταια ἐκεῖνα ἀντικείμενα.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ἐκεῖνη ἀκκιζομένη.

Ἦρξατο νὰ τακτοποιῇ τὸ δωματίον λαμβάνουσα φιλοφρονητικοὺς τρόπους, ἀλλ' ἕκαστον κίνημα αὐτῆς ἀπεδείκνυνε εἰς τὸν Λαβρέτσκι ὅτι ἐθεώρει αὐτὸν ἄνευ ἀνατροπῆς. Παρετῆρει μετὰ μίσους τὴν προκλητικὴν καὶ εἰρωνά, καίτοι με-

μαραμένην, μορφήν τχύτην, με τὰς λευκάς χειρίδας της, με τὴν μεταξίνην ποδιάν της καὶ με τὸν μικρὸν σκουφὸν της. Ἐπὶ τέλους τὴν ἀπεδίωξε καὶ ἀπ' οὐ ἐπὶ πολὺ ἐδίστασε ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν Καλιτίν. Δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας· διότι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπεθύμει νὰ εἰσέλθῃ εἰς δωμάτιον ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ σύζυγός του ἀλλὰ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ κλίμαξ τῆς ὑπηρεσίας τῶν θαλαμηπόλων ἦγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἡ τύχη ἐβοήθησεν αὐτὸν· συνήνησε τὴν μικρὰν Σουρότσκα εἰς τὴν αὐλὴν καὶ αὕτη τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γραίας. Εὗρε ταύτην μόνην παρὰ τὴν συνήθειάν της, ἄσκεπῃ τὴν κεφαλὴν ἔχουσάν, κεκυρτωμένην καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἰδοῦσα τὸν Λαβρέτσκη ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα κατελήφθη ὑπὸ μεγίστης ταραχῆς, ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἤρξατο νὰ βαδίζῃ ἐν τῷ δωματίῳ ὥσπερ ἐζήτει τὸν σκουφὸν της.

— Ἀ! ἦλθες, εἶπε μετὰ πολυασχόλου ὕφους καὶ ἀποφεύγουσα τὸ βλέμμα του. Καλησπέρα. Ἐ! Λοιπὸν! τί νὰ κάμωμεν; Ποῦ ὑπῆγες χθές;... Λοιπὸν ἦλθε... λοιπὸν, ναί... λοιπὸν! πρέπει λοιπὸν... εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως...

Ὁ Λαβρέτσκη κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας.

— Ναί, ναί, κάθησε, ἐξηκολούθησεν ἡ γραία. Ἦλθες κατ' εὐθείαν ἐδῶ. Ναί, ναί, φυσικά. Ἦλθες νὰ ἴδῃς πῶς εἰμαι; Εὐχαριστῶ.

Ἡ γραία ἐσιώπησεν. Ὁ Λαβρέτσκη ἠγνῶσε τί νὰ τῇ εἴπῃ, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐνόει.

— Ἡ Ἐλιζα! ναί, ἡ Ἐλιζα ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν αὕτη δένουσα καὶ λύουσα τὰς ταινίας τοῦ ἐργατικοῦ της σάκκου. Δὲν εἶναι πολὺ καλὰ. Σουρότσκα, ποῦ εἶσαι; Ἐλα ἐδῶ, μικροῦλά μου. Δὲν εἴμπορεῖς νὰ μείνης εἰς μίαν θέσιν. Καὶ ἐγὼ ἔχω κεφαλόπονον. Ἴσως αὐτὸ τὸ ἄσμα, αὕτη ἡ μουσικὴ ἀναμφιβόλως μοῦ τὸν ἐπυρξένησε.

— Περὶ ποίων ἁσμάτων ὁμιλεῖτε, θεία μου;

— Πῶς! ἤρχισαν κηρύλα... πῶς τὸ ἀποκαλεῖς αὐτό; Διωδίας, νομίζω καὶ πάντοτε ἰταλιστί, τσί, τσί, τσά... ὥσάν φωναὶ κορώνης. Παίζουν συγκινητικὰ τεμάχια. Αὐτὸς ὁ Πάνχιν!... καὶ ἡ ἰδική σου! Καὶ πῶς τὰ ἔκαμαν γρήγορα γρήγορα, χωρὶς μεγάλα πράγματα, ὥσάν νὰ ἦσαν συγγενεῖς.

— Ὁμολογῶ ἐν τούτοις ὅτι αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα, ἀπεκρίθη ἡ Λαβρέτσκη. Ἐχει μεγάλην θρασύτητα.

— Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶναι θρασύτης, ἀλλ' ὑπολογισμός. Ἀλλ' ὁ Θεὸς νὰ τὴν συγχωρήσῃ! Λέγουν ὅτι τὴν στέλλεις εἰς Λαβρίκη, ἀλήθεια;

— Ναί, τῆς δίδω αὐτὸ τὸ κτήμα εἰς τὴν διαθεσὶν της.

— Σοὺ ἐζήτησε χρήματα;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Δὲν θ' ἀργήσῃ ὁμως. Ἀλλὰ μόνον τὸ πρόσωπόν σου εἶδον. Εἶσαι καλὰ;

— Ναί.

— Σουρότσκα! ἐρώνησεν αἰφνης ἡ γραία, πῆγαινε νὰ εἴπῃς εἰς τὴν δεσποινίδα Ἐλιζαν... ὅχι... ἐρώτησέ την... Κάτω δὲν εἶναι;

— Κάτω εἶναι.

— Καλὰ. Ἐρώτησέ την ποῦ ἔβαλε τὸ βιβλίον μου. Εἰςεύρει βεβαίως...

— Ἐννοῶ.

Ἡ γραία ἤρξατο αὐτὴς νὰ κινῆται· ἐσυρκεν ἐν πρὸς ἐν τοὺς σύρτας τῆς τραπέζης της. Ὁ Λαβρέτσκη ἐκάθητο ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἔδρας του. Αἰφνης ἐλαφρὰ βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα. Ἡ Ἐλιζα εἰσῆλθεν. Ὁ Λαβρέτσκη ἠγέρθη καὶ ἐχαιρέτισεν. Ἡ νεῖνις ἔστη εἰς τὴν θύραν.

— Ἐλιζα, μικρά μου Ἐλιζα, εἶπεν ἡ γραία μετὰ πολυασχόλου ὕφους, ποῦ εἶναι τὸ βιβλίον μου; Ποῦ τὸ ἔβαλες;

— Ποῦον βιβλίον, θεία μου;

— Ἀλλὰ τὸ βιβλίον, Θεέ μου... ἄλλως τε δὲν σ' ἐκάλεσα, ἀλλ' ἀδιάφορον τί κάμνεις κάτω;... Ἰδοὺ ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς ἦλθε. Καὶ ὁ κεφαλόπονός σου;

— Δὲν εἶναι τίποτε.

— Πάντοτε λέγεις ὅτι δὲν εἶναι τίποτε. Λοιπὸν! τί κάμνουν κάτω; Παίζουν ἀκόμη κλειδοκύμβαλον;

— Ὅχι, ἀλλὰ παίζουν χαρτί.

— Ναί, ναί, τὰ εἰξεύρει ὅλα αὐτή. Σουρότσκα, βλέπω ὅτι θέλεις νὰ τρέξῃς εἰς τὸν κήπον, πῆγαινε.

— Καλέ, ὅχι.

— Μὴ ἀντιλέγῃς, σὲ παρακαλῶ· πῆγαινε. Ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα ὑπῆγεν εἰς τὸν κήπον μόνη. Πῆγαινε μαζί της, πρέπει νὰ δεικνύῃς σεβασμὸν εἰς τὴν γραίαν.

Ἡ Σουρότσκα ἐξῆλθεν.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶν' ὁ σκουφός μου; Ποῦ τὸν ἔβαλα; Ὅχι, ὅχι, κάθησε, τὰ πόδια μου βαστοῦν ἀκόμη... Ὅχι ἦναι εἰς τὸν θαλαμὸν μου.

Καὶ ὑπόδρα θεωρήσασα τὸν Λαβρέτσκη ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐξῆλθε. Κατ' ἀρχὰς ἀφῆκεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, ἀλλ' αἰφνιδίως ἐπανῆλθε καὶ τὴν ἔκλεισεν. Ἡ Ἐλιζα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τῆς ἔδρας καὶ ἔφερε βραδέως τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ὁ Λαβρέτσκη δὲν ἐκινήθη. — Ἰδοὺ πῶς ἐμελλε νὰ ἰδοῦμαι, εἶπε τέλος.

Ἡ Ἐλιζα παρομέρισε τὰς χεῖρας.

— Ναί, εἶπε δι' ὑποκόφου φωνῆς, πολὺ γρήγορα ἐτιμωρήθημεν.

— Ἐτιμωρήθημεν! ἐπανελάβεν ὁ Λαβρέτσκη. Ἀλλὰ σεῖς διατί νὰ τιμωρηθῇς;

Ἡ Ἐλιζα τὸν ἐθεώρησεν· οἱ ὀφθαλμοὶ της δὲν ἐξεδήλουν οὔτε λύπην, οὔτε ταραχήν, ἐφκίνοντο μόνον ἀμαυρότεροι καὶ μικρότεροι τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρὸν καὶ τὰ χεῖλη της, ἐλαφρῶς ἡμηνεωγμένα, ἦσαν ἐπίσης ὠχρά. Ἡ καρδιά τοῦ Λαβρέτσκη ἐσκίρτησεν ἐξ οἴκτου καὶ ἔρωτος.

— Μοὶ ἐγράψατε: «τὰ πάντα ἐτελείω-

σαν» ἐπιθύρυσεν. Ἐχετε δίκαιον, τὰ πάντα ἐτελείωσαν πρὶν ἀρχίσωσιν.

— Πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅλα αὐτά, εἶπεν ἡ Ἐλιζα. Ὑψοχριστήθη διότι ἤλθαι. Ἦθελα νὰ σὰς γράψω, ἀλλὰ καλλίτερον ποῦ ἔγεινεν ἔτσι. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν. Ἀμφοτέροι ἔχομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν καθήκοντα. Σεῖς, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, πρέπει νὰ συμφιλιωθῇτε μετὰ τῆς γυναικὸς σὰς.

— Ἐλιζα!

— Ἐγὼ σὰς τὸ ζητῶ. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐξίλασθῶσι τὰ συμβάντα. Σκεφθῆτέ το, ἀλλὰ μὴ μοῦ τ' ἀρνήσῃτε.

— Ἐλιζα! πρὸς Θεοῦ! ἀπαιτεῖτε τὰ ἀδύνατα. Εἰμαι πρόθυμος νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι με διατάξῃτε, ἀλλὰ νὰ συμφιλιωθῶ τώρα μ' ἐκείνην!... Συγκκατατίθεμαι εἰς ὅλα, ἐλησμονήσα τὰ πάντα· ἐν τούτοις δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐξανγκιάσω τὴν καρδίαν μου... Οἰκτεῖράτῃ με... εἶναι πολὺ σκληρὸν αὐτό.

— Δὲν ἀπικτιῶ ποσὸς παρ' ὁμῶν... ὅ,τι λέγετε. Μὴ βιώσῃτε μαζί της, ἂν δὲν δύνασθε, ἀλλὰ συνδιαλλαχθῇτε, προσέθηκεν ἡ Ἐλιζα φέρουσα αὐτὴς τὴν χεῖρά της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἐνεθυμήθητε τὴν θυγατέρα σας. Πράξατε αὐτὸ χάριν αὐτῆς.

— Καλὰ, ἐπιθύρυσεν ὁ Λαβρέτσκη. Ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ πράττω· ἐκπληρῶ τὸ καθήκόν μου. Ἀλλὰ τὸ ἰδικόν σας καθήκον ποῦ συνίσταται;

— Ἐγὼ τὸ εἰξεύρω.

Ὁ Λαβρέτσκη ἀνεσκίρτησε.

— Μήπως ἀπεφασίσατε νὰ ὑπανδρευθῇτε τὸν Πάνχιν; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἐλιζα ἐμειδίασεν ἀνεπαίσθητως.

— Ὡ! ὅχι, εἶπεν.

— Ἀ! Ἐλιζα! Ἐλιζα! ἀνέκραξεν ὁ Λαβρέτσκη, πῶς θὰ ἦμεθα εὐτυχεῖς!

Ἡ Ἐλιζα τὸν ἐθεώρησεν αὐτὴς.

— Τώρα καὶ σεῖς βλέπετε, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἡμῶν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

— Ἀλλ' ἐπειδὴ... ναί, ἐπειδὴ σεῖς...

Ἡ θύρα τοῦ γειτονικοῦ δωματίου ἠνεώχθη ἀποτόμως καὶ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα εἰσῆλθε κρατοῦσα τὸν σκουφὸν της.

— Με δυσκολίαν τὸν εὗρον, εἶπε καθήμενη μεταξὺ τοῦ Λαβρέτσκη καὶ τῆς Ἐλιζας. Τὸν εἶγον βάλῃ ἐγὼ ἡ ἰδία εἰς μίαν γωνίαν. Ἀ! τί δυστυχῆς! ποῦ εἶναι ὅταν γράσῃ κανεῖς! Ἀλλὰ καὶ ἡ νεότης δὲν ὑστερεῖ. Ὅχι ὑπάγῃς ὁ ἴδιος τὴν γυναικὰ σου εἰς Λαβρίκη; εἶπεν ἀποτεινομένη τῷ Θεόδωρῳ Ἰβάνοβιτς.

— Ἐγὼ, μαζί της, εἰς Λαβρίκη;... Δὲν εἰξεύρω, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σιγῇ.

— Δὲν θὰ καταβῇς;

— Σήμερον ὅχι.

— Καλὰ, κάμε ὅπως θέλεις. Ἀλλὰ σύ, Ἐλιζα, νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβῇς. Ἀχ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἐλησμονήσα νὰ δώσω σιτάρη εἰς τὸν κόσσυφόν μου. Περίμενε μίαν στιγμὴν, θὰ ἐπιστρέψω εὐθὺς.

Καὶ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐξῆλθε δρομαία τὸ δωμάτιον χωρὶς νὰ φορέσῃ τὸν σκουφὸν της. Ὁ Λαβρέτσκη ἐπλησίασε ταχέως τὴν Ἐλιζαν.

— 'Ελίζα, εἶπε δι' ἱκετευτικῆς φωνῆς, θὰ ἀποχωρισθῶμεν διὰ παντός. Ἡ καρδιά μου συντρίβεται. Δότε μοι τὴν χεῖρα ὡς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἡ 'Ελίζα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν. Τὸ καταπεποννημένον καὶ μονονοῦ ἐσβεσμένον βλέμμα τῆς ἐσταμάτησεν ἐπ' αὐτοῦ.

— 'Οχι. ἐπιθύρειν ἀποσύρασα τὴν χεῖρα ἣν εἶχεν ἤδη τεινῇ. 'Οχι, Λαβρέτσκη (διὰ πρῶτην φοράν τὸν ἀπεκάλει τοιούτῳ τρόπῳ) δὲν θὰ σὰς δώσω ποσῶς τὴν χεῖρα. Πρὸς τί; Ἀπομακρυνθῆτε, σὰς παρακαλῶ, γνωρίζετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ. Ναί, σὰς ἀγαπῶ, προσέθηκεν ἰσχυρῶς. Ἀλλ' ὄχι, ὄχι...

Καὶ ἔφερε τὸ μανδήλιόν της εἰς τὰ χεῖλη της.

— Δότε μοι τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ μανδήλι.

Ἡ θύρα ἔτριξε.

Τὸ μανδήλιον ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ὁ δὲ Λαβρέτσκης δραξάμενος αὐτοῦ πρὶν πέσῃ τὸ ἔκρουσε ταχέως εἰς τοὺς κόλπους του. Στραφεὶς συνήντησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας.

— Μικρά μου 'Ελίζα, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ μήτηρ σου σὲ καλεῖ, εἶπεν ἡ γράϊα.

Ἡ 'Ελίζα ἠγέρθη πάραυτα καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐκάθησεν αὐθις εἰς τὴν γωνίαν της. Ὁ Λαβρέτσκης ἠθέλησεν νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ.

— Φέδια, εἶπεν ἐκείνη αἰφνιδίως.

— Ὅριστε, θεία μου;

— Εἶσαι τίμιος ἀνὴρ;

— Πῶς!

— Σ' ἐρωτῶ ἂν ᾔσαι τίμιος ἀνὴρ.

— Ναί, ἐλπίζω.

— Χρὶ! Λοιπὸν! δός μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου ὅτι εἶσαι τίμιος ἀνὴρ.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ πρὸς τί;

— Αὐτὴ εἶναι ἰδική μου δουλειά. Καὶ ἂν, ἀγαπητέ μου, τὸ συλλογισθῆς, διότι δὲν εἶσαι ἀνόητος, θὰ ἐννοήσῃς διατὶ σ' ἐρωτῶ αὐτό. Καὶ τώρα, χαῖρε, φίλτατέ μου, εὐχαριστῶ διότι ἦλθες νὰ μὲ ἴδῃς. Ἐνθυμοῦ τὸν λόγον σου καὶ φίλησόν με. 'Ω! φίλε μου, ὅλα αὐτὰ εἶναι λυπηρὰ διὰ σέ, τὸ εἰζεύρω, ἀλλ' ὅλοι ἔχομεν τὰς λύπας μας. Νά, ἐγὼ ἄλλοτε ἐφθόουν τὰς μυίας. Ἰδοῦ, ἐσκεπτόμην, τίνες εὐτυχοῦσιν εἰς τὸν κατὰ αὐτὸν κόσμον. Ἀλλὰ μὴν φοράν εἶδα μυῖαν συλληφθεῖσαν ὑπὸ τινος ἀράχνης. 'Οχι, διελογίσθην, φαίνεται ὅτι καὶ αὐταὶ ἔχουν τὰς λύπας των, τὶ νὰ κάμωμεν, φίλε μου... Μὴ λησμόνει ὁμῶς τὴν ὑπόσχασίν σου. Πήγαινε, πήγαινε... Ὁ Λαβρέτσκης κατῆλθε τὴν κλίμακα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπλησίαζεν ἤδη τὴν αὐλῆον θύραν ὅταν ὑπηρετῆς τις ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα σὰς παρακαλεῖ νὰ ὑπάγῃτε εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Εἰπέ της, φίλε μου, ὅτι μοῦ εἶν' ἀδύνατον τώρα... ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς.

— Σὰς παρακαλεῖ ἐπιμόνως, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπηρετῆς. Σὰς εἰδοποίησεν δὲ ὅτι εἶναι μόνη.

— Οἱ ἄλλοι ἔφυγον; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκης.

— Μαλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς καταστέλλων τὴν πρὸς γέλωτα ἐπιθυμίαν του.

Ὁ Λαβρέτσκης ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἠκολούθησεν.

*Ἐπεται συνέχεια.

***B.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Μετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι, ἀεικίνητοι καὶ σπεύδοντες ὡς μύρμηκες, τῶν ὁποίων παρεβιάσθη ἡ φωνεῖα, ἐπεδίδοντο εἰς παντοίας ἐρεῦνας πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ μέρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ κυρίου των, διότι ὁ Σαὶν-Λύκ, ὅπως κερδίσῃ καιρὸν, εἶχε δώσει ψευδῇ διεύθυνσιν.

Ὁ Ρεμῆ ἔπεσεν ὡς ἀερόλιθος ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ τοὺς συμπρέσσυρε μεθ' ἑαυτοῦ.

Μετὰ τοσούτου δὲ ζήλου ἐδίδε παραγγελίας, ὥστε ἡ δέσποινα Μονσορὼ ἠτένισεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

Κρυφία σκέψις διήλθε διὰ τοῦ πνεύματος της καὶ ἐσκότισεν, ἐπὶ τῷ δευτερόλεπτον, τὴν ἀγγελικὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς της.

— 'Α! τὸν ἐθεώρουν φίλον τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ, ἐπιθύρειν ἡ Ἄρτεμις, ἐνῷ ὁ Ρεμῆ ἀπεμακρύνετο μετὰ τῶν θεραπόντων, φερόντων μοτόν, φορεῖον, ψυχρὸν ὕδωρ καὶ πάντα τὰ πρὸς θεραπείαν τοῦ τραυματίου ἀναγκαῖα.

Αὐτὸς ὁ Ἀσκληπιὸς δὲν θὰ ἔπραττε τι περισσότερο μὲ τὰς πτέρυγας τῆς θεότητός του.

ΕΕ'

Πῶς ὁ δούξ δ' Ἀνζοῦ μετέβη εἰς τὸ Μεριδόρ, ὅπως συλλυπηθῇ τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ συζύγου της, καὶ πῶς εὗρε τοῦτον ἐρχόμενον εἰς ὑποδοχὴν του.

Μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς του συνδιαλέξεως, ὁ δούξ δ' Ἀνζοῦ ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὰ δώματα τοῦ Βουσύ, ὅπως γνωρίσῃ τὸ αἶτιον τῆς ἀπιστεῦτου μεταβολῆς αὐτοῦ.

Ὁ Βουσύ ἐπανελάμβανε, διὰ πέμπτην φοράν, τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Σαὶν-Λύκ, τῆς ὁποίας ἕκαστος στίχος παρεῖχεν εὐαρέστους ἐννοίας.

Ἐπίσης ἡ Αἰκατερίνη, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐκάλει τοὺς θεραπόντας της καὶ διέταττε νὰ ἐτοιμάσωσι τὰ τῆς ἀναχωρήσεως, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ διὰ τὴν ἐπιούσαν ἢ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν.

Ὁ Βουσύ ὑπεδέχθη τὸν πρίγκηπα μετὰ θελκτικῶς μεδιζήματος.

— Πῶς, ἐξοχώτατε, εἶπεν, ἡ Ὑμετέρα

Ὑψηλότης, κατεδέχθη νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου;

— Ναί, εἶπεν ὁ δούξ, ἔρχομαι νὰ ζήτῃσω μίαν ἐξηγήσιν.

— Παρ' ἐμοῦ;

— Ναί, παρὰ σοῦ.

— Ἀκούω, ἐξοχώτατε.

— Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ δούξ, μοὶ συνιστᾷ νὰ ὀπλισθῶ πάνοπλος κατὰ τῶν ὑπαγορεύσεων τῆς μητρὸς μου καὶ ν' ἀποκρούσω ἐρρωμένως τὴν ἐπίθεσιν, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς πάλης καὶ ἐνῷ τὰ κατ' ἐμοῦ κτηνῆματα τῆς μητρὸς μου ἀπέτυχον, ἔρχεσθαι καὶ μοι λέγεις: ἀποβάλετε τὸν θώρακα, ἐξοχώτατε, ἀποβάλετέ τον;

— Εἶχον συστήσει ὑμῖν, ἐξοχώτατε, νὰ ὀπλισθῆτε, διότι ἠγνόουν τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεως τῆς δεσποίνης Αἰκατερίνης. Ὅτε ὁμῶς εἶδον, ὅτι ἦλθε πρὸς μεγίστην δόξαν καὶ πρὸς μεγίστην εὐτυχίαν τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος...

— Πρὸς μεγίστην δόξαν καὶ εὐτυχίαν μου, πῶς ἐννοεῖς τούτο;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ. Ἄς ἴδωμεν, τί θέλει ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης; Νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, διότι δὲν πιστεύω, ὡς λέγουσιν οἱ ἄλλοι, ὅτι σκέπτεσθε νὰ γενῆτε βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ὁ δούξ παρετήρησε λάθρα τὸν Βουσύ.

— Ἴσως, ἐξοχώτατε, δίδουσι τινες ὑμῖν τοιαύτην συμβουλὴν οὗτοι ὁμῶς, πιστεύσατέ μοι, εἶναι ἄσπονδοι ἐχθροὶ ὑμῶν, ἐὰν δ' ἦναι πολὺ ἐπίμονοι καὶ ἐὰν ἀγνοῇτε τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαγῇτε αὐτῶν, ἀποστείλατέ τους πρὸς με καὶ θέλω πείσει αὐτούς, ὅτι πλανῶνται.

Ὁ δούξ ἐμόρφασεν.

— Ἀλλως, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, ἐξετάσατε ὑμᾶς αὐτὸν καὶ τὴν ἰσχύν σας· ἔχετε ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρῶν, δέκα ἑκατομμύρια λιτρῶν, συμμαχίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ, ἐπὶ τέλους, θέλετε νὰ κινήτῃτε κατὰ τοῦ ὑμετέρου κυρίου;

— Ὁ κύριός μου δὲν ἐστενοχωρήθη νὰ κινήτῃ κατ' ἐμοῦ, εἶπεν ὁ δούξ.

— 'Α! ἐὰν κρίνητε οὕτω τὰ πράγματα, ἔχετε δίκαιον· κηρύξατέ το, λάβετε τὸ στέμμα καὶ τὸν τίτλον βασιλέως τῆς Γαλλίας· δὲν ζητῶ τι κάλλιον ἢ νὰ ἴδω ὑμᾶς μεγαλυνόμενον, διότι ἐπίσης ἐγὼ θέλω ὑψωθῇ πλησίον ὑμῶν.

— Τίς σοι λέγει νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας; ἀπεκρίθη πικρῶς ὁ δούξ· συζητεῖς ζητήματα, τὸ ὁποῖον πρὸς οὐδέναν οὐδέποτε, οὐδὲ πρὸς ἑμαυτὸν ἔθεσας.

— Τότε, ἐξοχώτατε, δὲν ὑπάρχει συζήτησις μεταξὺ ἡμῶν, ἀφοῦ εἰμεθα σύμφωνοι ἐπὶ τοῦ κυρίου θέματος.

— Εἰμεθα σύμφωνοι;

— Νομίζω τοῦλάχιστον. Ζητήσατε, λοιπὸν, ἕνα λόχον σωματοφυλάκων καὶ πεντακοσίας χιλιάδας λιτρῶν. Ζητήσατε, πρὸ τῆς υπογραφῆς τῆς εἰρήνης, ἐπιχορήγησιν ὑπὲρ τῆς Ἀνδεγαυίας διὰ τὸν πόλεμον. Ἀφοῦ δὲ τὴν λάβητε, κρατεῖτε αὐτήν, διότι δὲν σὰς δεσμεύει. Τοιούτῳ τρόπῳ, θὰ ἔχωμεν ἀνδράς, χρήματα, ἰσχύν καὶ θὰ ὑπάγωμεν... Κύριος οἶδε ποῦ!